

Sport.

Wat als redder in nood Vincent Kompany het tij niet kan keren bij Anderlecht?

De prins op het paars-witte puin

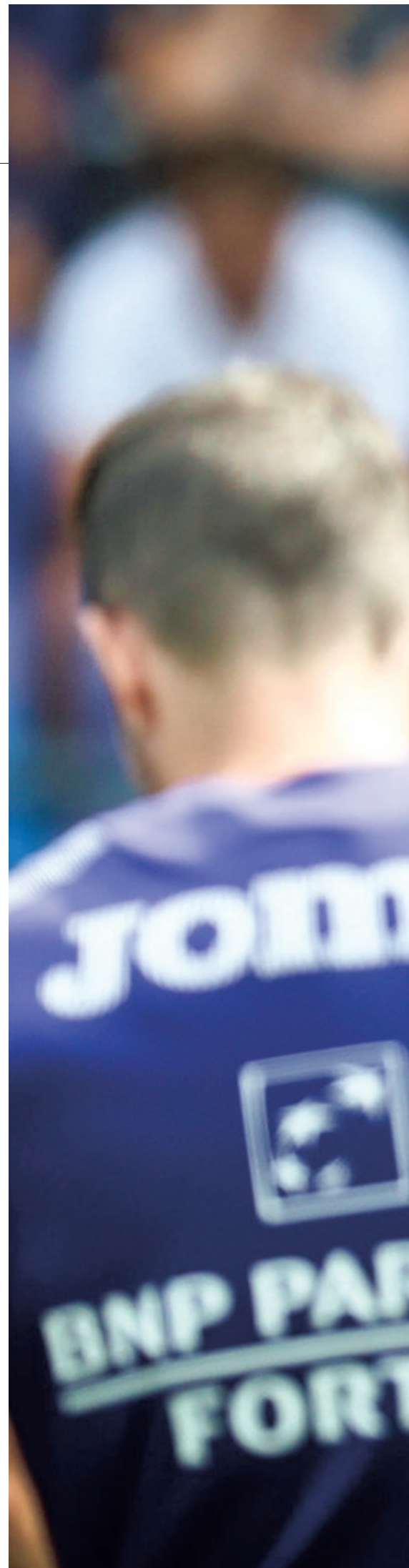
Vincent Kompany blijft de messias, maar zolang hij de bijzondere jeugdinstelling Anderlecht niet aan de praat krijgt, is zijn zaligverklaring voor onbepaalde tijd uitgesteld. De kroniek van een voorlopig fiasco.

HANS VANDEWEGHE

Er waaide een nieuwe maar vooral bloedhete wind door Neerpede op 25 juni. Op de eerste warme dag van de voorbije zomer stelde Anderlecht de nieuwste aanwinst voor, in een witte tent in de volle zon. Een man met een lange staat van dienst in het paars-witte huis keek het lachend aan. “Alleen omdat Coucke ons stadion haat, zitten jullie hier in een pop-upsauna. Enfin, nu met Vincent die komt, dat is een goeie zaak. Wij zijn ineens weer allemaal believers. Hij zal ons redden, wie weet zelfs van Coucke.” Niet bekend of de man daar nog werkt, want dat is de laatste tijd niet bij te houden.

Vincent Kompany was de enige die middag om niet uit zijn kleren te zweten en sprak eloquent, zoals altijd. “Ik ben niet naar hier gekomen om tweede te eindigen. Kampioen spelen mét mooi voetbal. Dat is Anderlecht.” En verder veel over Pep Guardiola en Manchester City. De toehoorders hingen aan zijn lippen. Onder het persheir toen al twee stromingen: de positivo’s - ‘fantastisch voor het Belgisch voetbal’ - en de sceptici - ‘afwachten of dit meer wordt dan een marketing-verhaal’.

Bijna drie maanden later wentelen de sceptici zich in hun grote gelijk en beleven de fans van historische cijfertjes gouden tijden. ►

HIJ IS NIET HET TYPE DAT MAKKELIJK ZIJN ONGELIJK BEKENT, MAAR OOI KOMT DE DAG DAT KOMPANY TOEGEEFT DAT HIJ ZICH HEEFT VERKEKEN OP HET BELGISCH VOETBAL

WAS KOMPANY ER NIET, DAN BELEGERDEN ANDERLECHT- FANS DE VOORBIJE WEEK KASTEEL MIJL EKE IN MERELBEKE OM KASTEELHEER COUCKE TE LYNCHEN

De kranten van 19 augustus: Anderlecht (2 op 12) kent slechtste start in 21 jaar.

De kranten van 23 augustus: als Anderlecht verliest van Standard, kent het de slechtste start ooit. Anderlecht won. Het had 5 op 18 en de ban leek gebroken.

De kranten van 16 september, maandag laatstleden: 5 op 21 is de slechtste competitiestart in 92 jaar. Anderlecht verloor afgelopen zondag weer, thuis nog wel, van Antwerp.

Het goede nieuws hierbij is: aan alles komt een eind, zowel aan een negatieve reeks als aan de lol van de statistici. Het kan onmogelijk slechter. Tenzij... in 1927-'28 degradeerde SC Anderlechtois na zo'n start. Het kreeg er dat jaar 82 binnen, in 26 wedstrijden. Hoe de tijden zijn veranderd: de tweede degradant - na play-offs, toen al - was RFC Brugeois, het huidige Club.

HINKEN OP TWEE GEDACHTEN

Tot een degradatie zal deze desastreuze start niet leiden; daarvoor is het voetbal te veel een voor-spelbare economie geworden. In *Extra Time* knikten ze maandagavond allen bevestigend toen werd gesteld dat Anderlecht moeiteloos play-off 1 haalt. Dat is een stoute voorspelling, want tot de wintermercato zijn de teerlingen zo goed als geworpen: een kwetsbare manager/speler/aandeelhouder en een even getalenteerde als labiele spelersgroep omringd door een staf met de hakbijl van ontslag boven het hoofd, zullen vanaf nu een onwaarschijnlijk mooi parcours moeten rijden.

Als dit verhaal verschijnt, maakt paars-wit zich op voor de trip naar Jan Breydel. Daar is men ook niet onverdeeld tevreden over de eigen gang van zaken en de ongelukkige 0-0 tegen Galatasaray bevestigt dat het beter moet. Alleen staat Club Brugge wel al op de tweede plaats met nog een wedstrijd te goed die hen bij winst boven Standard kan tillen. Reken maar op een even agressieve als originele en bijtende blauw-zwarte spinokop om de aartsvijand nóg dieper onder de GrassMaster-mat te stoppen.

De laatste paars-witte signalen wijzen erop dat Guardiola en Man City het Grote Voorbeeld blijven, maar ook dat ze voortaan hinken op twee gedachten: de schoonheid van het spel, de driehoekjes, de verzorgde opbouw, het tikitaka, uiteindelijk willen ze daar ooit bij uitkomen, maar op korte termijn speelt Machiavelli ook mee. Win-

nen is het enige wat telt in voetbal, en dat doel heiligt af en toe de middelen. Wat meer realisme is heden ten dage welkom, te beginnen met het advies om een bal ook maar eens lukraak weg te trappen of te kiezen voor de occasionele lange bal. In Brugge zal dat wellicht resulteren in terugplooiën en counteren en let op, dit jonge Anderlecht heeft meer snelheid dan conditie op overschot.

Vincent Kompany, nog steeds geblesseerd, maakte zich na de wanprestatie tegen Antwerp afgelopen zondag behoorlijk boos. Hij is niet het type dat makkelijk zijn ongelijk bekend, maar ooit komt de dag dat hij toegeeft de situatie niet een beetje maar volledig fout te hebben ingeschat, dat hij zich heeft verkeken op het Belgisch voetbal.

Dwepen met het voetbal van Guardiola is één, houden van de opbouw van Manchester City is twee, maar dat moeilijke A-spel zomaar kopiëren met C-spelers, is een beginnersfout. Eerste regel in de les tactiek: speel geen spel dat je spelers niet aankunnen.

Sneller dan dit besef bij Kompany indaalt, is het bij Marc Coucke, Michael Verschuere, Frank Arnesen, Pär Zetterberg en die arme Simon Davies, die niemand serieus neemt als *head coach*, gaan dagen dat ze misschien te ver zijn meegegaan in het voluntarisme van Vincent Kompany. De eerste wedstrijden werden soms nog verloren door tegenslag, maar het recente verlies tegen Antwerp was een serieuze eyeopener. Op eigen veld in de tweede helft zoek worden gespeeld, dat is geleden van toen AA Gent in de gouden jaren daar kwam demonstreren. Toen werd het nog een gelijkspel, op ervaring en kracht, nu kansloos verlies, door onervarenheid.

Het Project Kompany heeft afgelopen zondag een ferme knauw gekregen. Er zit geen stabiliteit in het elftal en vooral geen intelligentie. Voorin loopt iedereen voor iedereen de gaten dicht en in het middenveld en achterin wordt om de haverklap dodelijk balverlies geleden. Na het eerste kwart in de reguliere competitie zijn adjectieven als charmant en ontwapenend bij het Anderlechtvoetbal vervangen door inefficiënt en naïef.

Vergelijkingen met hoe Ajax er met een identieke zienswijze bovenop is geraakt en vorig jaar haast de Champions League-finale speelde, slaan de bal compleet mis. De Ajax-jeugd was echt goed, beter opgeleid. Daarnaast investeerde de club in erva-

ren spelers en haalde ze meer dan één Kompany die de jeugd op het veld kon sturen. Komt daar nog eens bij dat het Nederlands voetbal een betere kweekschool is voor opbouwend voetbal dan de Jupiler Pro League en zijn loopgravenoorlogen. In België is voetbal in de eerste plaats een loopsport, negentig minuten lang. Wie positie spel beheerst, zal minder moeten lopen. Wie het niet beheerst, zoals dit Anderlecht, zal méér moeten lopen.

MIRAKEL

Gelukkig is het krediet van Kompany schier eindeloos. Anderlecht is die weg, zijn weg ingeslagen en kan niet terug. Vincent Kompany is de enige die de revolutie van de tribunes kan tegenhouden en is de buffer tussen de fans en Coucke. Was Kompany er niet, dan belegerden de Anderlechtfans de voorbije week het kasteel Mijl Eke in Merelbeke om de kasteelheer te lynchen. Dat is ook voorlopig de grootste verdienste van Kompany voor de club: hij weet de rust te bewaren.

Een ex-werknemer: "Bij Anderlecht moet worden gewonnen, hoor je al vijftig jaar. Net als: er is altijd druk. Ineens is er geen druk en winnen hoeft ook niet, alles met dank aan Vincent Kompany. Als hij nu nog een mirakel verwezenlijkt, volgt de zaligverklaring vanuit Rome.

"Ik vind dat geduld van de media zowel ongeloofwaardig als geweldig, maar dan hebben andere trainers daar ook recht op als het eens wat minder gaat. De naïviteit waarmee Het Project wordt benaderd en aanbeden, is stuitend. Alsof niet meer trainers willen uitvoetballen, combinerend voorin willen geraken, toppers willen aantrekken en ook jongeren brengen. Anderlecht had er zo een met Vanhaezebrouck, maar die moest dan weer weg van Coucke."

Die observatie is correct. Dat geen enkele analist vernietigend uithaalt naar de paars-witte chaos, oké, dat ligt niet in onze volksaard. De Guardiolaanse geometrie is een gordiaanse knoop geworden. Dat niemand met kennis van zaken opstaat en zegt: hou op met die onzin, zet wat vechters in de ploeg omringd door een mix van ervaren en jonge voetballers en ga voetballen. De altijd wel heftige noorderburen van *Veronica Inside* hadden minder clementie. "Ze willen opbouwen van achteruit. Nou, ze bouwen zich de tering en komen niet verder dan de zestien", aldus René van der Gijp. "Kompany is opgehemeld alsof hij Onze

Lieve Heer in een Ferrari was”, vond Hans Kraay jr.

Het is momenteel een puinhoop bij Anderlecht, zoveel is duidelijk, en echt lang mag het niet meer duren. In een ploegsport draait veel, zo niet alles om teamdynamiek. Zodra daar de klad in komt en de NV'tjes in de kleedkamer de eigen belangen gaan veiligstellen, krijg je de machine echt niet meer aan de praat.

LIJKEN (UIT DE KAST)

Zijn naam is al een paar keer gevallen, maar waar zit de grote baas/eigenaar/voorzitter eigenlijk? We zien hem op het kleine scherm afzien, ongewild bekken trekken, zijn kas opvreten, maar op zijn favoriete platform Twitter is hij spoorloos of toch zo goed als. Zijn laatste passage was een tweet van Sven Ornelis die hem om zijn favoriete gerecht vroeg. Het antwoord was: biefstuk, saignant, met handgesneden frietjes en bearnaise. Daarvoor alleen retweets van berichten van Pairi Daiza (zijn eigendom), SnowWorld (ook zijn eigendom), Durbuy (ongeveer alles is daar van hem) en ook de rivier de Ourthe die niet van hem is en die hij wil zuiveren.

Voorts enthousiaste voetbalberichten over de vrouwenploeg van Anderlecht, die hij aanvaankelijk euthanaseerde maar na protest weer tot leven wekte. Niks over zijn kroonjuweel, de mannen van RSC Anderlecht. We moeten al meer dan een maand terug, dan nog voor retweets over contracten van beloftevolle jeugd, want eigen productie is al geleden van 9 augustus. Die dag reageerde hij als door een wespennest gestoken op het Vanden Stock-interview in deze krant en de column van Hein Vanhaezebrouck in *Het Nieuwsblad*.

Dat ging toen zo: “... Beste RSCA-fans, wees gerust dat we ons niet laten doen door alle negatieve krachten die de mooiste club van het land weer aanvallen. Zakken gevuld, lijken of belangenvermenging weggemoffeld en nu maar columns

schrijven, interviews geven en geruchten/leugens verspreiden.”

Hij heeft wel een beetje gelijk gekregen, althans wat die zakkenvullerij betreft. Met het oppakken van makelaar Christophe Henrotay en in diens slipstream RSCA's voormalig manager en tegenwoordig ook makelaar Herman Van Holsbeeck, is een paars-witte beerput opengegaan.

De lijken uit de kasten van het oude bewind zijn misschien van een groter soortelijk gewicht, maar ze zijn nog altijd in de minderheid vergeleken bij de lijken die het nieuwe bewind op zijn conto mag schrijven. Er zát veel vet op de soep ten tijde van Roger Vanden Stock - met heel wat 'medewerkers' op de payroll die van alles deden behalve werken - en in een eerste ontslaggolf heeft het nieuwe management daar komaf mee gemaakt. Maar er is die regel: ontsla, desnoods massaal, de korte pijn. Niet bij Anderlecht. Daar gooien ze elke maand wel een aantal getrouwen aan de deur en is de hakbijl een vast stuk in het decor van 'Neerpede'. Vorige week nog moest teammanager Gunter Van Handenhoven zijn bureau leegmaken en werd een trouwe materiaalman bedankt.

In november van 2018 kwam Marie Verbeke van de Brusselse politie David Steegen vervangen als perschef. Tien maanden later werd ook zij vervangen, door... David Steegen die van zijn zijspoor werd gehaald. En zo gaat het daar maar door.

Benieuwd wie het volgende slachtoffer wordt. Simon Davies maakt geen sterke indruk als handpop van Vincent Kompany, maar de meningen zijn netjes verdeeld: de helft meent dat hij op ontslag afstevent bij zijn eerstvolgende foutje en de andere helft gelooft dat hij hooguit een stap opzij zal moeten zetten als Coucke het op zijn heupen krijgt en een andere hoofdcoach haalt. Davies zit in de inner circle van Kompany. Die heeft hij weggehaald bij Manchester City en hij zal nooit dulden dat wordt geraakt aan de werkzekerheid van wie hem loyaal is.

Die inner circle werkt inmiddels meer dan één

Anderlecht-getrouwe op de zenuwen. Floribert Ngalula - ex-jeugdinternational, betrokken bij het jeugdproject BX Brussels van Kompany - *à la limite* kon die er nog door, al is zijn status van assistent-trainer misschien niet in verhouding tot zijn capaciteiten. Toen Rodyse Muniengé tijdens de eerste training midden in het veld tussen de staf stond, werden evenwel heel grote ogen getrokken en niet alleen omwille van zijn corpulente lichaam dat uit zijn te kleine Joma-outfit barstte. Ex-para Rodyse was al langer de bodyguard, personal assistant, shopper en fixer van Kompany die hij kent van toen ze samen opgroeiden in de Noordwijk in Brussel. Ook hij is inmiddels in dienst van Anderlecht. De reünie van de Congolese homies van de Noordwijk is bijna compleet: Anthony Vanden Borre mag terug meetrainen bij de U21 op dwingend advies van Vincent Kompany. Niet iedereen is daarmee opgetogen: “Misschien moeten we Vincent eens uitleggen dat zijn andere club BX Brussels dat sociaal-sportief project is en niet Anderlecht.”

NOG 44 PUNTEN

Is een ommekeer mogelijk? Lastig te zeggen. Als het niet snel beter gaat en de ploeg niet in zichzelf begint te geloven, wordt dit seizoen er een zonder play-off 1-voetbal. Dat zou een nieuwe primeur zijn, na een seizoen zonder Europees voetbal.

De *cut off* voor de eerste zes plaatsen draait altijd rond de 49 punten en dat zou dit seizoen nog meer kunnen zijn door de dominantie van de top-ploegen met Antwerp als nieuwkomer.

Als Anderlecht dit weekend logischerwijs op Club verliest, heeft het 5 op 24 en moet het in de komende 22 wedstrijden twee punten per wedstrijd halen. Tot nog toe heeft maar één team en één coach zo'n inhaalrace tot een goed einde gebracht: KAA Gent in het seizoen 2017-18 toen Yves Vanderhaeghe overnam van Hein Vanhaezebrouck en 44 punten puurde uit 20 wedstrijden. Pas in januari kan de ploeg worden versterkt, maar dan zijn nog slechts negen wedstrijden te spelen. Wat zakkeld volstaat voor Coucke om enkele zeer goede spelers te halen, zo wordt gerekened, want hij is een van de rijkste Belgen. Juist, maar wat hij in Durbuy of Pairi Daiza mag, ongebreideld investeren, mag niet in het voetbal door de Financial Fair Play.

Die houdt in dat over de laatste drie seizoenen het verlies maximaal 5 miljoen euro mag bedragen. Of 30 miljoen, als het verlies wordt gedekt door een kapitaalsverhoging. Die 30 miljoen kapitaalsverhoging heeft Coucke in februari van dit jaar al doorgevoerd en zo'n trucje mag maar één keer in de drie jaar. Zonder transfers leidt Anderlecht overigens nog steeds flink structureel verlies, zeker in een jaar zonder Europees voetbal. Het is een vreemde speling van het lot waarmee Coucke en Anderlecht nu te maken hebben. Toen de Pro League in de zomer van 2017 de Financial Fair Play invoerde, was dat als tegenzet om KV Oostende en de zotte investeringen van ene Marc Coucke af te stoppen. Die vertrok bij Oostende, kocht Anderlecht en wordt nu weer geconfronteerd met dezelfde voorzorgsmaatregel bedoeld om hem aan te zetten tot financiële voorzichtigheid. Coucke heeft dan wel erg diepe zakken, die van Anderlecht zijn dichtgenaaid.

Kompany vergeet zijn homies van de Noordwijk niet: ook vriend en fixer Rodyse Muniengé (m.) maakt deel uit van de Anderlecht-staf.

©PHOTONEWS